

لوح احتراق

بِسْمِ اللَّهِ الْأَقْدَمِ الْأَعْظَمِ

قَدْ أَحْتَرَقَ الْمُخْلِصُونَ مِنْ نَارِ الْفِرَاقِ، أَيْنَ تَشَعُّعُ أَنْوَارِ لِقَائِكَ يَا مَحْبُوبَ
الْعَالَمِينَ * قَدْ تُرِكَ الْمُقَرَّبُونَ فِي ظُلْمَاءِ الْهَجْرَانِ، أَيْنَ إِشْرَاقُ صُبْحِ
وِصَالِكَ يَا مَقْصُودَ الْعَالَمِينَ * قَدْ تَبَلَّلَ أَجْسَادُ الْأَصْفِيَاءِ عَلَى أَرْضِ
الْبُعْدِ، أَيْنَ بَحْرُ قُرْبِكَ يَا جَدَّابَ الْعَالَمِينَ * قَدْ أَرْتَفَعْتَ أَيَادِيَ الرَّجَاءِ إِلَى
سَمَاءِ الْفَضْلِ وَالْعَطَاءِ، أَيْنَ أَمْطَارُ كَرَمِكَ يَا مُجِيبَ الْعَالَمِينَ * قَدْ قَامَ
الْمُشْرِكُونَ بِالْإِعْتِسَافِ فِي كُلِّ الْأَطْرَافِ، أَيْنَ تَسْخِيرُ قَلَمِ تَقْدِيرِكَ يَا مُسَحِّرَ
الْعَالَمِينَ * قَدْ أَرْتَفَعَ نُبَاحُ الْكِلَابِ مِنْ كُلِّ الْجِهَاتِ، أَيْنَ غَضَنَفَرُ غِيَاضِ
سَطَوْتِكَ يَا قَهَّارَ الْعَالَمِينَ * قَدْ أَخَذَتِ الْبُرُودَةُ كُلَّ الْبَرِّيَّةِ، أَيْنَ حَرَارَةُ
مَحَبَّتِكَ يَا نَارَ الْعَالَمِينَ * قَدْ بَلَغَتِ الْبَلِيَّةُ إِلَى الْغَايَةِ، أَيْنَ ظُهُورَاتُ فَرَجِكَ
يَا فَرَجَ الْعَالَمِينَ * قَدْ أَحَاطَتِ الظُّلْمَةُ أَكْثَرَ الْخَلِيقَةِ، أَيْنَ أَنْوَارُ ضِيَائِكَ يَا
ضِيَاءَ الْعَالَمِينَ * قَدْ طَالَتِ الْأَعْنَاقُ بِالنَّفَاقِ، أَيْنَ أَسْيَافُ أَنْتِقَامِكَ يَا
مُهْلِكَ الْعَالَمِينَ * قَدْ بَلَغَتِ الدَّلَّةُ إِلَى النِّهَائَةِ، أَيْنَ آيَاتُ عِزَّتِكَ يَا عِزَّ
الْعَالَمِينَ * قَدْ أَخَذَتِ الْأَحْزَانُ مَطْلَعَ أَسْمِكَ الرَّحْمَنِ، أَيْنَ سُورُورُ مَظْهَرِ
ظُهُورِكَ يَا فَرَجَ الْعَالَمِينَ * قَدْ أَخَذَ الْهَمُّ كُلَّ الْأَمَمِ، أَيْنَ أَعْلَامُ ابْتِهَاجِكَ يَا
بَهْجَةَ الْعَالَمِينَ * تَرَى مَشْرِقَ الْآيَاتِ فِي سُبُحَاتِ الْإِشَارَاتِ، أَيْنَ إِصْبَعُ
قُدْرَتِكَ يَا أَقْتِدَارَ الْعَالَمِينَ * قَدْ أَخَذَتِ رَعْدَةُ الظُّمَاءِ مِنْ فِي الْإِنْشَاءِ، أَيْنَ
فُرَاتُ عِنَايَتِكَ يَا رَحْمَةَ الْعَالَمِينَ * قَدْ أَخَذَ الْحَرِصُ مِنْ فِي الْإِبْدَاعِ، أَيْنَ
مَطَالِعُ الْإِنْقِطَاعِ يَا مَوْلَى الْعَالَمِينَ * تَرَى الْمَظْلُومَ فَرِيداً فِي الْغُرْبَةِ،

ای بخشنده عالمیان؟ * همانا جهان از گرد گناه غبار آلود شده است * کجایند بوهای
خوش بخشش گناهان تو، ای آمرزنده عالمیان؟ * همانا این غلام در زمینی بی آب و علف
مانده است * کجاست باران پر برکت فضل تو، ای فریادرس عالمیان؟ * ای قلم اعلی!
براستی ندای شیرین ترا از جبروت بقا شنیدیم. بشنو آنچه را که زبان خداوند تعالی ایراد کرده
است، ای مظلوم عالمیان! * اگر سردی نبود، چگونه سرمای سخن تو آشکار می شد، ای
مبین عالمیان؟ و اگر بلا نبود، چگونه خورشید صبر تو می دخشید، ای پرتو عالمیان؟ * از
دست اشرار بی قراری مکن، چه تو برای تحمل و بردباری آفریده شده ای، ای مایه شکیبایی
عالمیان! * چه شیرین است تابش تو از افق پیمان در میان اهل نفاق و چه شیرین است
اشتیاق تو به خداوند، ای عشق عالمیان! * پرچم استقلال به وسیله تو بر فراز بلند ترین کوهها
برافراشته شد و دریای فضل به وسیله تو موج آمد، ای مایه شور و اشتیاق عالمیان! * خورشید
توحید با یکتایی تو در خشید و سرزمین یگانگی با غربت توزینت یافت. پس شکبیا باش، ای
غریب عالمیان! * همانا ما خاری را پیراهن بزرگواری قرار دادیم و بلاها را زیور هیکل تو، ای
فخر عالمیان! * می بینی که قلبها از نفرت پر شده است و خطاپوشی ترا سزاست، ای پنهان
کننده عیوب عالمیان! * هرگاه شمشیری را دیدی، به سوی آن بشتاب و چون تیری از کمان
رها گردید، از آن استقبال کن، ای فدای عالمیان! * آیا این تویی که که ناله وزاری می کنی
یا من هستم که باید نوحه کنم؟ بلکه باید از کمی یارانت بگريم، ای کسی که به وسیله ات
ناله عالمیان بلند شد! * همانا ندای تو را شنیدم، ای محبوب ابهی و این در هنگامی است
که چهره بهاء از حرارت بلا به انوار کلمه درخشان تو برافروخته شده است. او با وفا داری
(ایمان به تو) در مکان شهادت برای فدا شدن به پا خاسته است در حالی که ناظر به تو است،
ای معین کننده تقدیر عالمیان! * ای علی قبل اکبر! خدای را سپاس گذار به خاطر این لوح
که از آن راتحه مظلومیت مرا می توانی دریابی و بدانی که در راه خداوند معبود عالمیان چه
بر من می گذرد. * اگر همه بندگان این لوح را بخوانند و در آن تفکر کنند، هر آینه در رنگی از
رگ هایشان آتشی افروخته می شود که عالمیان را مشتعل می گرداند *

به نام خداوندی که دیرین ترین و بزرگترین است

همانا دل‌های مخلصان در آتش جدایی سوخت. کجاست تابش انوار دیدار تو ای محبوب عالمیان؟ * همانا مهربان در تاریکی هجران رها گردیدند. کجاست درخشش صبح وصال تو، ای مقصود عالمیان؟ * همانا اجساد برگزیدگان لرزان (پیشان و آشفته) بر روی زمین های دوردست افتاده است. کجاست دریای نزدیکی تو، ای جاذب عالمیان؟ * همانا دستهای آرزومند به سوی آسمان فضل و عطا بلند شده است. کجاست باران های بخشش تو، ای پذیرنده دعاهای عالمیان؟ * همانا مشرکین در همه جا بر جور و ستم برخاسته اند. کجاست تسخیر قلم تقدیر تو، ای تسخیر کننده عالمیان؟ * همانا بانگ پارس سگان در همه جا بلند شده است. کجاست شیر بیشه های قدرت تو، ای چیره شونده (جزا دهنده) عالمیان؟ * همانا سردی همه مردمان را فراگرفته است. کجاست گرمی محبت تو، ای آتش عالمیان؟ * همانا رنج و بلا به آخرین درجه رسیده است. کجاست پیدایی گشایش تو، ای گشایش دهنده عالمیان؟ * همانا تاریکی بسیاری از مردمان را فراگرفته است. کجاست روشنی ضیاء (نور) تو، ای روشنی بخش عالمیان؟ * همانا گردن ها برای نفاق و دشمنی برافراشته شده است. کجایند شمشیرهای انتقام تو، ای هلاک کننده عالمیان؟ * همانا خاری به آخرین درجه رسیده است. کجایند نشانه های اجمندی تو، ای سرچشمه ارجمندی عالمیان؟ * همانا حزن و اندوه ها مطلع نام رحمانت را فراگرفته است. کجاست شادمانی مظهر ظهور تو، ای سرچشمه شادی عالمیان؟ * همانا اندوه همه مردمان را فراگرفته است. کجایند پرچم های شادمانی تو، ای مایه خوشی عالمیان؟ * مشرق آیات را در پس پرده های کنایات و اشارات گرفتار می بینی. کجاست انگشت توانایی تو، ای اقتدار عالمیان؟ * همانا تندر تشنگی همه آفریدگان را احاطه کرده است. کجاست آب گوارای عنایت تو، ای رحمت عالمیان؟ * همانا آرزو همه مردمان را فراگرفته است. کجایند محل های طلوع انقطاع (پرهیزکاری) تو، ای مولای عالمیان؟ * می بینی این مظلوم را تنها و بی کس در سرزمین غربت.

يا جَوَادَ الْعَالَمِينَ * قَدْ تَغَبَّرَ الْاَكْوَانُ مِنْ غُبَارِ الْعِصْيَانِ * اَيْنَ نَفْحَاتُ
غُفْرَانِكَ يَا غَفَّارَ الْعَالَمِينَ * قَدْ بَقِيَ الْعَلَامُ فِي اَرْضِ جَدْبَاءَ * اَيْنَ غَيْثُ
سَمَاءٍ فَضْلِكَ يَا غِيَاثَ الْعَالَمِينَ * اَنْ يَا قَلَمَ الْاَعْلَى قَدْ سَمِعْنَا نِدَاءَكَ
الْاَحْلَى مِنْ جَبْرُوتِ الْبَقَاءِ اِنْ اَسْتَمَعَ مَا يَنْطِقُ بِهِ لِسَانُ الْكِبْرِيَاءِ يَا مَظْلُومَ
الْعَالَمِينَ * لَوْ لَا الْبُرُودَةُ كَيْفَ تَظْهَرُ حَرَارَةُ بَيَانِكَ يَا مُبَيِّنَ الْعَالَمِينَ وَ لَوْ لَا
الْبَلِيَّةُ كَيْفَ اَشْرَقَتْ شَمْسُ اَصْطِبَارِكَ يَا شِعَاعَ الْعَالَمِينَ * لَا تَجْزَعُ مِنَ
الْاَشْرَارِ قَدْ خُلِقْتَ لِلْاِصْطِبَارِ يَا صَبْرَ الْعَالَمِينَ * مَا اَحْلَى اِشْرَاقَكَ مِنْ اُفُقِ
الْمِيثَاقِ بَيْنَ اَهْلِ اَلْتَّفَاقِ وَ اَسْتِيَاقِكَ بِاللَّهِ يَا عِشْقَ الْعَالَمِينَ * بِكَ اَرْتَفَعَ
عَلْمُ الْاِسْتِقْلَالِ عَلٰى اَعْلَى الْجِبَالِ وَ تَمَوَّجَ بَحْرُ الْاِفْضَالِ يَا وَلَهَ الْعَالَمِينَ
* بَوَحْدَتِكَ اَشْرَقَتْ شَمْسُ اَلتَّوْحِيدِ وَ بَغْرَبَتِكَ زَيْنَ وَطَنِ اَلتَّجْرِيدِ اِنْ اَصْطَبِرَ
يَا غَرِيبَ الْعَالَمِينَ * قَدْ جَعَلْنَا اَلدَّلَّةَ قَمِيصَ الْعِرَّةِ وَ الْبَلِيَّةَ طِرَازَ هَيْكَلِكَ يَا
فَخْرَ الْعَالَمِينَ * تَرَى الْقُلُوبَ مِلَّتْ مِنَ الْبَغْضَاءِ وَ لَكَ الْاِغْضَاءُ يَا سَتَّارَ
الْعَالَمِينَ * اِذَا رَاَيْتَ سَيْفًا اَنْ اَقْبَلَ اِذَا طَارَ سَهْمٌ اَنْ اَسْتَقْبَلَ يَا فِدَاءَ
الْعَالَمِينَ * اَتَنُوْحُ اَوْ اَنُوْحُ بَلْ اَصِيْحُ مِنْ قَلَّةٍ نَاصِرِيكَ يَا مَنْ بِكَ اَرْتَفَعَ
نُوْحُ الْعَالَمِينَ * قَدْ سَمِعْتُ نِدَاءَكَ يَا مَحْبُوْبَ الْاَبْهَى، اِذَا اَنَارَ وَجْهَ الْبَهَاءِ
مِنْ حَرَارَةِ الْبَلَاءِ وَ اَنُوَارِ كَلِمَتِكَ اَلنُّوْرَاءِ وَ قَامَ بِالْوَفَاءِ فِي مَشْهَدِ الْفِدَاءِ نَاطِرًا
رِضَاءَكَ يَا مُقَدَّرَ الْعَالَمِينَ * اَنْ يَا عَلِيٍّ قَبْلَ اَكْبَرَ اَنْ اَشْكُرَ اَللَّهَ بِهَذَا اَللُّوْحِ
اَلَّذِي تَجِدُ مِنْهُ رَائِحَةَ مَظْلُوْمِيَّتِي وَ مَا اَنَا فِيهِ فِي سَبِيْلِ اَللَّهِ مَعْبُوْدِ الْعَالَمِينَ
* لَوْ يَقْرُوهُ الْعِبَادُ طُرًّا وَ يَتَفَكَّرُوْنَ فِيهِ لَيُضْرَمُ فِي كُلِّ عَرِيقٍ مِنْ عُرُوْقِهِمْ نَارًا
يَسْتَعْلُ مِنْهَا الْعَالَمِينَ *

أَيْنَ جُنْدُ سَمَاءِ أَمْرِكَ يَا سُلْطَانَ الْعَالَمِينَ * قَدْ تُرِكَتْ وَحْدَةً فِي دِيَارِ الْغُرْبَةِ،
 أَيْنَ مَشَارِقُ وَفَائِكَ يَا وَفَاءَ الْعَالَمِينَ * قَدْ أَخَذَتْ سَكَرَاتُ الْمَوْتِ كُلَّ
 الْآفَاقِ، أَيْنَ رَشْحَاتُ بَحْرِ حَيَوَانِكَ يَا حَيَاةَ الْعَالَمِينَ * قَدْ أَحَاطَتْ
 وَسَاوِسُ الشَّيْطَانِ مَنْ فِي الْإِمْكَانِ، أَيْنَ شِهَابُ نَارِكَ يَا نُورَ الْعَالَمِينَ * قَدْ
 تَغَيَّرَ أَكْثَرُ الْوَرَى مِنْ سُكْرِ الْهَوَى، أَيْنَ مَطَالِعُ التَّقْوَى يَا مَقْصُودَ الْعَالَمِينَ *
 تَرَى الْمَظْلُومَ فِي حِجَابِ الظُّلَامِ بَيْنَ أَهْلِ الشَّامِ، أَيْنَ إِشْرَاقُ أَنْوَارِ صَبَاحِكَ
 يَا مِصْبَاحَ الْعَالَمِينَ * تَرَانِي مَمْنُوعًا عَنِ الْبَيَانِ، مِنْ أَيْنَ تَظْهَرُ نِعْمَاتِكَ يَا
 وَرِقَاءَ الْعَالَمِينَ * قَدْ غَشَّتِ الظُّنُونُ وَ الْأَوْهَامُ أَكْثَرَ الْأَنَامِ، أَيْنَ مَطَالِعُ
 إِيقَانِكَ يَا سَكِينَةَ الْعَالَمِينَ * قَدْ غَرِقَ الْبِهَاءُ فِي بَحْرِ الْبَلَاءِ، أَيْنَ فُلُكَ
 نَجَاتِكَ يَا مُنْجِيَ الْعَالَمِينَ * تَرَى مَطْلَعَ آيَاتِكَ فِي ظُلُمَاتِ الْإِمْكَانِ، أَيْنَ
 شَمْسُ أَفْقِ عِنَايَتِكَ يَا نَوَّارَ الْعَالَمِينَ * قَدْ خَبَتْ مَصَابِيحُ الصِّدْقِ وَ
 الْأَصْفَاءِ وَ الْغَيْرَةِ وَ الْوَفَاءِ، أَيْنَ شُؤُونَاتُ غَيْرَتِكَ يَا مُحَرِّكَ الْعَالَمِينَ * هَلْ
 تَرَى مَنْ يَنْصُرُ نَفْسَكَ أَوْ يَتَفَكَّرُ فِيمَا وَرَدَ عَلَيْهَا فِي حُبِّكَ * إِذَا تَوَقَّفَ الْقَلَمُ
 يَا مَحْبُوبَ الْعَالَمِينَ * قَدْ كَسِرَتْ أَغْصَانُ سِدْرَةِ الْمُنتَهَى مِنْ هُبُوبِ أَرْيَاحِ
 الْقَضَاءِ، أَيْنَ رَايَاتُ نُصْرَتِكَ يَا مَنْصُورَ الْعَالَمِينَ * قَدْ بَقِيَ الْوَجْهُ فِي غُبَارِ
 الْإِفْتِرَاءِ، أَيْنَ أَرْيَاحُ رَحْمَتِكَ يَا رَحْمَنَ الْعَالَمِينَ * قَدْ تَكَدَّرَ ذَيْلُ التَّقْدِيسِ
 مِنْ أَوْلَى التَّدْلِيسِ، أَيْنَ طِرَازُ تَنْزِيهِكَ يَا مُزَيَّنَ الْعَالَمِينَ * قَدْ رَكَدَ بَحْرُ
 الْعِنَايَةِ بِمَا أَكْتَسَبَتْ أَيْدِي الْبَرِيَّةِ * أَيْنَ أَمْوَاجُ فَضْلِكَ يَا مُرَادَ الْعَالَمِينَ *
 قَدْ غُلِقَ بَابُ الْإِلْقَاءِ مِنْ ظُلْمِ الْأَعْدَاءِ * أَيْنَ مِفْتَاحُ جُودِكَ يَا فَتَّاحَ الْعَالَمِينَ
 * قَدْ أَصْفَرَّتِ الْأَوْرَاقُ مِنْ سَمُومِ أَرْيَاحِ التَّنْفَاقِ، أَيْنَ جَوْدُ سَحَابِ جُودِكَ

کجاست سپاه آسمان امر تو، ای پادشاه عالمیان؟ * همانا بیهوشی مرگ بر همه افق ها
 (آدمیان) مستولی شده است. کجایند قطرات دریای زندگانی تو، ای مایه زندگی
 عالمیان؟ * همانا وسوسه های شیطان هر موجودی را در بر گرفته است. کجاست شهاب
 آتش تو، ای نور عالمیان؟ * همانا اکثر مردمان از هوا و هوس دگرگون شده اند. کجایند
 مطالع پرهیزکاری، ای مقصود عالمیان؟ * این مظلوم را در پس پرده ستم و جور میان
 مردم شام می بینی. کجاست تابش روشنایی بامداد تو، ای روشنی عالمیان؟ * می بینی
 آزادی بیان را از من گرفته اند. پس کجا نغمات تو ظاهر شود، ای کبوتر عالمیان؟ *
 همانا تردید و خیالهای باطل (اندیشه) بیشتر مردمان را تیره کرده است. کجایند مطالع یقین
 تو، ای مایه اطمینان عالمیان؟ * همانا بهاء در دریای بلا غرق است. کجاست کشتی
 نجات تو، ای نجات دهنده عالمیان؟ * می بینی که مطلع آیات تو در تاریکی امکان
 است. کجاست خورشید عنایت تو، ای روشنی بخش عالمیان؟ * همانا چراغ های
 راستی و صفا و غیرت و وفا خاموش گشتند. کجاست نشانه های (مراتب) غیرت تو، ای
 حرکت دهنده عالمیان؟ * آیا یآوری برای خود می بینی؟ یا کسی را در آنچه که در راه
 محبت تو بر او گذشته تفکر می کند، می بینی؟ * اینجاست که قلم متوقف شد، ای
 محبوب عالمیان. * همانا شاخه های سدره المنتهی از وزش بادهای قضا شکسته است،
 کجایند پرچمهای یاری تو، ای یاری داده عالمیان؟ * همانا این چهره را غبار افترا
 پوشانده است. کجایند بادهای رحمت تو، ای رحم کننده عالمیان؟ * همانا ریا کاران
 دامن تقدیس را آلوده اند. کجاست زیور پاکدامنی تو، ای زینت دهنده عالمیان؟ *
 همانا دریای عنایت بخاطر آنچه که دستهای مردمان فراهم آورد، راکد شده است.
 کجاست امواج فضل تو، ای مراد عالمیان؟ * همانا در دیدار (خداوند) از ستم دشمنان
 بسته شده است. کجاست کلید بخشش تو، ای گشاینده در برای عالمیان؟ * همانا برگها
 از سم های بادهای نفاق زرد شده اند. کجاست ریزش بخشش از ابر بخشایش تو،